

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **R. B.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2006, č. j. 55 Az 19/2005 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2005, č.j. OAM-81/LE-PA03-PA03-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro to, aby mu azyl mohl být udělen. Z důkazů provedených žalovaným nevyplyvá, že by činnost politické strany Front des Forces Socialistes (FFS), jejímž je stěžovatel členem, byla ze strany státních orgánů postihována a její členové pronásledováni či vystaveni diskriminaci. Pronásledování pak podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie není vystavena ani etnická skupina Berberů, do níž stěžovatel náleží. K předloženému stanovisku Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), podle něhož mohou být navráťivší se neúspěšní žadatelé o azyl v Alžírsku vystaveni podezření z terorismu, krajský soud uvedl, že toto upozornění se vztahuje zejména na osoby, které již v minulosti měly vazby na islamistická hnutí. Takovou osobou stěžovatel není. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti dovozuje stěžovatel naplnění důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Trvá

na tom, že je uprchlíkem ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Byl a dosud je členem opoziční politické strany FFS a je skutečností, že členové opozice jsou v Alžírsku terčem politického pronásledování. Odkázal přitom na zprávu Amnesty International za rok 2004. Co se týká aplikace ust. § 91 zákona o azylu, dovolává se zprávy UNHCR z prosince 2004, kterou již dříve předkládal jako důkaz, aniž by se jí žalovaný či soud jakkoli zabývali. Podle této zprávy je nutno zachovávat mimořádnou obezřetnost při rozhodování o návratu neúspěšných žadatelů o azyl, protože alžírská vláda může tyto osoby snadno považovat za teroristy a vystavit je mučení a nelidskému zacházení.

Důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak stěžovatel spatřuje v tom, že správní orgán nezjistil skutkový stav přesně a úplně, a to jednak proto, že ignoroval stěžovatelem předložené důkazy, jednak proto, že veškeré správním orgánem použité informace o zemi původu jsou z roku 2003 a zahrnují tak převážně situaci v Alžírsku v roce 2002. Stěžovatel přitom opustil zemi původu až v říjnu 2004 a relevance použitých zpráv je proto podle stěžovatele pochybná.

Jako důvody přijatelnosti podané kasační stížnosti, tj. skutečnosti přesahující vlastní zájem stěžovatele uvedl žalobce povinnost správního orgánu a soudu vypořádat se, resp. alespoň přihlédnout k důkazům, jež stěžovatel předložil ve prospěch svých tvrzení; povinnost správního orgánu a soudu používat aktuální informace o zemi původu; povinnost správního orgánu opatřit si časově odlišné informace podstatné pro rozhodnutí o udělení azylu na straně jedné a o překážce vycestování na straně druhé; potřebu definovat podmínky bezpečnosti návratu pro všechny žadatele z Alžírsku s přihlédnutím k výše uvedené informaci UNHCR, resp. právní význam této informace a nakonec potřebu znovu na úrovni správního orgánu zohlednit katastrofální situaci dodržování lidských práv ve vztahu ke členům opozice v Alžírsku.

Z uvedených důvodů žádá Nejvyšší správní soud, aby rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadené usnesení bylo krajským soudem vydáno dne 23. 2. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Žádný ze stěžovatelem uvedených důvodů přijatelnosti podané kasační stížnosti nesplňuje výše uvedená kritéria.

Co se týká povinnosti správního orgánu vypořádat se s důkazy navrženými účastníkem řízení, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na svůj rozsudek ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25, www.nssoud.cz, podle něhož *doklady, předložené žadatelem jako podklad pro rozhodnutí, musí správní orgán vyhodnotit (§ 34 odst. 5 spr. ř.) a hodnocení pojmout do odůvodnění svého rozhodnutí (§ 47 odst. 3 spr. ř.).*

Pokud jde o dokazování před správními soudy, odkazuje Nejvyšší správní soud např. na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, podle něhož *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit. Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu.*

Co se týká odlišnosti doby, ve vztahu k níž je nutno dokazovat při rozhodování podle ust. § 12 zákona o azylu a podle ust. § 91 tohoto zákona, jedná se o otázku, již se Nejvyšší správní soud rovněž dříve dostatečně zabýval. K této problematice srov. např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, podle něhož *okolnosti stanovené jako překážky vycestování v § 91 zákona o azylu, nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Zatímco jedním z důvodů pro udělení azylu je podle § 12 zákona o azylu pronásledování, resp. důvodný strach z něj, jako překážku vycestování, stanoví § 91 odst. 1 téhož zákona nutnost zjištění skutečnosti, že by vycestováním mohlo dojít k ohrožení života nebo svobody. Na věci nic nemění, že jak pronásledování, tak i ohrožení života se má dít ze stejných důvodů, příp. rozsudek ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, www.nssoud.cz, podle kterého *podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.**

Co se pak týká tvrzené nutnosti definovat podmínky bezpečnosti návratu alžírských uprchlíků, resp. potřeby určit právní význam informací UNHCR, jedná se sice nepochybně o otázky přesahující individuální zájem stěžovatele, Nejvyšší správní soud však neshledal v dané souvislosti jakoukoli právní otázku, k níž by bylo v této souvislosti na místě zaujmout stanovisko. Pomine-li to, že se krajský soud s předloženou informací UNHCR v odůvodnění svého rozsudku vypořádal, považuje za vhodné konstatovat, že informace UNHCR jsou nepochybně důkazem, jenž je možno v řízení navrhnout, resp. provést. Je však jen na rozhodujícím orgánu, jakým způsobem jej v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů následně posoudí. Vždy bude třeba vycházet z konkrétních okolností daného případu a jakékoli „určování hodnoty“ takového důkazu „shora“ proto nepřipadá v úvahu.

Stejně tak je nutno odmítnout i požadavek stěžovatele, aby byla věc vrácena správnímu orgánu k novému rozhodnutí, neboť by to mělo význam pro všechny členy FFS. Přesah vlastních zájmů stěžovatele se zde dovozuje z možného dopadu rozhodnutí soudu

na budoucí rozhodování správního orgánu. Rovněž zde tudíž zcela chybí důvod (vyplývající z projednávané věci), proč by tak měl soud učinit, resp. právní otázka, jíž by bylo třeba zodpovědět v zájmu sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Ani tento důvod přijatelnosti proto není oprávněný.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

